

Iulian CIOCAN

Macara

Tot restul zilei Nicolae Barbalat se gândise la haidamacul cu epoleți de locotenent. Cum putea un asemenea individ să lucreze în miliție? Chiar dacă supoziția lui ar fi fost greșită, un milițian onest trebuia cel puțin s-o ia în considerare. Era limpede că haidamacul și tinerelul îl mințiseră ca să scape de el. Mușamalizaseră neglijența cuiva fiindcă îi dureau în cot și nu voiau să-și miște fundul de dragul unui pensionar. Iar *Vecerni Kișiniov* scria că în ultimii ani sunt combătute cu statornicie burocratul și indiferența față de om! În sufletul văduvului creștea revolta.

Seara își găti o iahnie de fasole, apoi scoase dintr-un album cea mai frumoasă fotografie a soției sale și o privi îndelung, ștergându-și din când în când lacrimile cu mâna. Era o poză făcută mulți ani în urmă: mai tânără, zâmbitoare și ușor nedumerită, Dochița purta o bluziță albă cu decolteu și o fustă cu buline roșii, iar într-o mână ținea o sacoșă enormă, din care se iveau un praz lung și o franzelă. Nicolae Barbalat împrumutase aparatul fotografic al vecinului-ziarist și o luase prin surprindere când se întorcea de la alimentară. Într-un târziu, se culcă fără să-și desfacă patul, cu fotografia soției sub perna umplută cu puf de găscă. Dormi buștean, ceea ce nu i se mai întâmplase în ultima lună, dar se trezi dis-de-dimineață răscolit de un vis urât. Se făcea că era din nou în cabinetul haidamacului cu epoleți de locotenent și acela, cu fața buhăită, zberia la el: „Ai vreo dovadă?”.

Știa ce trebuie să facă. După ce își prăji niște ouă – amărât de gândul că nu mai are cine să-i facă mâncare, scotoci cu îndârjire prin sertare, găsi binoclul și ieși iute din casă. Văzu de departe că macaraua ucigașă fusese înlocuită de alta, la fel de amenințătoare. Dădu târcoale șantierului până la căderea întunericului, ținând sub observație orișice mișcare a tehnicii și a constructorilor cu căști de protecție. Grație binoclului, putea ghici reflectarea stării interioare în privirile constructorilor. Nu remarcase nimic suspect, cu excepția faptului că un constructor scăpase, de la mare înălțime, o căldare cu ciment. Era o *neglijență*, firește, nu însă și o dovadă concludentă pentru miliție. Nu era o dovadă nici faptul că șantieriștii înjurau pe mică pe ceas, deși, pe de altă parte, bădărănia făcea casă bună cu neglijen-

ța. Umblă de jur împrejurul șantierului și a doua zi, iar în a treia fu surprins în timp ce se uita printr-o crăpătură a gardului împrejmuitor. Un zdrahon cu cască de protecție îl luă de guler, urlând:

„Te-am prins, potlogar bătrân ce ești! Nu știi cum să sterpelești avutul poporului? Îți arăt eu!”

O lovitură puternică în piept îl doborî la pământ pe pensionar, paralizându-l. Binoclul îi sări din mână, se lovi de o piatră și lunetele se sfărâmară în bucăți. Zăcu o vreme, revenindu-și în sine, urmărind speriat mișcarea macaralei pe fundalul cerului plumburiu, până când niște trecători l-au ajutat să se ridice. Îi asigură că salvarea nu trebuie chemată și se îndreptă, clătînându-se, spre casa în care nu-l mai aștepta nimeni.

* * *

Dintre toți vajnicii locatari ai blocului de lângă parcul *Pușkin*, portarului Nicolae Barbalat îi părea mai agreabil Pavel Fiodorovici Kavrig. Era mai puțin îngâmfat ca ceilalți și deseori îl întreba cum îi merge. De aceea, pierzându-și orice speranță, Nicolae Barbalat hotărî să-i ceară ajutorul. Într-o dimineață, când Pavel Fiodorovici se ducea să se plimbe în parc, Nicolae Barbalat îl opri și-i povesti dintr-o răsuflare ce pășise la secția de miliție și la șantier.

„Pavel Fiodorovici, vă rog de toți Dumnezeii să mă ajutați!”

„Cum să te ajut dacă nu ai dovezi?” întrebă ideologul, privind-l pe portar cu suspiciune.

„Doar nu credeți că macaraua asta afurisită a căzut din senin!” exclamă în culmea deznădejzii Nicolae Barbalat.

„Hm... Bine, o să mă gândesc la ce se poate face...” mormăi Pavel Fiodorovici. I se citea în privire că nu e prea bucuros.

Peste o săptămână portarul îl întrebă dacă făcuse ceva. Pavel Fiodorovici se lovi peste frunte. Uitase, drăcia dracului! Trecu încă o săptămână. De această dată Pavel Fiodorovici fusese foarte ocupat. Ultima speranță a lui Nicolae Barbalat se evaporă. Nu mai credea că ștabul îl va ajuta. Încet-încet, îl cuprindea ciuda. Erau toți o apă și un pământ. Acest ștab îmbuibat, pus pe carieră și pe căpătuială, nu voia, firește, să se certe cu miliția din cauza unui simplu muritor. „Cât de nedreaptă e viața! Îl ucide pe cel care o duce mai rău!” îi trecu prin minte portarului.

Într-una din zile, îl sună fiul și-l invită la masa dată pentru pomenirea Dochiței. Chiar în clipa în care părăsea locul de muncă, se întâlnește cu Pavel Fiodorovici. Răvășit și supt la față, ideologul îi spuse că abia acum îi înțelege durerea și va obliga miliția să clarifice împrejurările în care murise Dochița Barbalat. Portarului nu-i venea să creadă. Remarcase însă în sine sa transfigurarea uimitoare a ștabului. Ce oare i se întâmplase?

Seara, în apartamentul fiului său, au pomenit-o pe Dochița. Și-au vărsat amarul, au spus că-i vor păstra mereu amintirea. Numai nepoții nu credeau că bunica nu le va mai cumpăra bomboane și înghețată. La un moment dat, Nicolae Barbalat își îndreptă ochii injectați asupra fotografiei de pe perete. Erau toți acolo, lângă monumentul lui Ștefan cel Mare: el, sobru, îmbrăcat într-un sacou gri, fiul și nora, tineri și senini, nepoții, îmbufnați și puhavi, și Dochița, blajină, ocrotitoare, ținând în mână... ce naiba! Se sculă și se apropie de perete ca să vadă mai bine. Ușor adusă de spate, Dochița ținea în mână o sacoșă imensă, bușită cu dovlecei. Își aminti brusc de cea mai frumoasă fotografie a soției, cea care o imortalizase cu o altă sacoșă, de faptul că Dochița murise în timp ce se întorcea de la piață cu sacoșele pline...

Într-o fracțiune de secundă i se revelă faptul că Dochița toată viața nu făcuse altceva decât să care sacoșe, să facă mâncare, să frece rufele cu mângălaul, și o bănuială îngrozitoare i se strecură în suflet, aceea că vinovat de moartea soției era el însuși...

Fragment din *Înainte să moară Brejnev* (2007).

Pejac: **BLOCAJ**

GENIUL UITAT – NICOLAE TESLA

Nicolae Tesla s-a născut în 1856, la țărmul Mării Adriatice, într-o localitate populată de istryromâni. **Încă din primii ani ai copilăriei a demonstrat capacități mentale excepționale și percepții extrasenzoriale**, fiind mai târziu un deschizător de drumuri în domenii tehnice vaste, precum cel al electricității și radioului, fără de care lumea modernă ar fi de neînchipuit. Tot ce astăzi numim tehnologie avansată se bazează pe invențiile lui Nicolae Tesla.

Încă de mic, Tesla a suferit din cauza unei afecțiuni unice, care constă în apariția unor imagini însoțite de puternice străfulgerări luminoase. El era capabil să vadă că aerul din jurul lui era umplut cu „limbi de flăcări vii” și putea „călători” mental prin somn sau în stare de veghe atât în locuri cunoscute, cât și în cele necunoscute.

Cea mai importantă invenție a lui Nicolae Tesla pentru apărarea SUA și a Terrei rămâne însă celebra „Raza morții”, despre care credea că va aduce pacea mondială, tocmai pentru că putea distruge într-o clipă orașe și armate întregi.

Dacă în anii '30 ai secolului al XX-lea invențiile lui Tesla erau publice, după moartea sa, în ianuarie 1943, au fost sechestrate și ascunse, sub autoritatea guvernului SUA. Oficial, după moartea sa, Nicolae Tesla a fost trecut în uitare, dar în realitate invențiile sale au stârnit interesul vârfurilor armatei SUA încă din 1945.